

„Nem engedhetjük meg, hogy a pénz termékké alacsonyítsa az irodalmat”

Mirnics Gyula író a való világról, a hatalomról és az egyetemista író feladatairól

– Az egyetemi éveim alatt sikerült pár írást, elfogadtatnom lapokkal, sikerült beépülnöm az egyetemista írók közé, akik nem újságírással, hanem a saját agyszüleményeikkel aratnak sikert. Szabadúszó vagyok, öt év munkája kellett ahhoz, hogy csak azok minősége alapján beválogatják írásaimat a megjelenésre érdemes művek közé. Persze bárki előtt nyitva állnak ezek a csatornák, az igazi nehézség a folyamatos jelenlét. Nem állítom, hogy ez számomra a szakmai elismerés csúcsát jelentené. De itt most úgy érzem, ez a dolgom. Mindig kerestem az egyetemi témáimat, igyekeztem egy sajátos stílust kialakítani, ami védjeggyemmé vált, emiatt többször is kerültem nézeteltérésbe a lapokat ellenőrző szervekkel.

– *Mire gondolsz?*

– Számomra legnagyobb megdöbbenést a Bölcső két előző szerkesztőgarnitúrájának eltávolítása okozta, mely mindkét esetben politikai döntés következménye volt. Szomorú volt látni, hogy miközben hallgatótársainkért

Mirnics Gyula: „Kerülöm a morális tartalmakat”

dolgoztunk, az elvileg a mi érdeünkben dolgozó BTK HÖK kiszolgálta ezeket a felülről érkező utasításokat. Visszagondolva a történetekre most is úgy vélem: nem az írásokkal volt probléma, hanem azzal a fórummal, amely közölte őket.

– *Novelláid témája gyakran korunk embere a hétköznapiakban. Az élet hozza a témát, vagy történeteidet a képzelet szüli?*

Mirnics Gyula 1978-ban született Jugoszláviában. A vajdasági Szabadkán érettségizett, majd Budapestre a Nemzetközi Előkészítő Intézetbe került. 1998 óta egyetemünk magyar-kommunikáció szakos hallgatója. Már 1998-ban kötete jelent meg Dombosi történetek címmel, mely novelláit gyűjtötte csokorba. Egy szerb nyelvű Symposion-antológiába bekerült egyik drámája, de írásai megjelentek többek között a Tiszatájban, ill. határainkon túl román és cseh nyelven is. Az egyetemi naplópályázaton idén második, 2000-ben és 2002-ben pedig első helyezést ért el.

– A téma sokszor az utcán hever, de igyekszem nem a való világra referálni. Ez a stílus, a mire gondoltok, a minimalista próza, itt a fő hangsúly a narráción, a történet elmondásának mikéntjén van. Ez azt is jelenti, hogy kerülöm a morális tartalmakat. Néha úgy érzem, az író feladata, hogy a társadalom peremjelenségeit saját személyén keresztül a közönség előtt bemutassa.

– *Szerinted az írónak az írásából kell élnie?*

– Nem engedhetjük meg, hogy a pénz termékké alacsonyítsa az irodalmat. Ha a munkámra akarok koncentrálni, nem űzhetek az irodalomtól távoleső foglalkozást, ezért választottam az újságírást. Ezt úgy kell elképzelni, mintha egy szobrász fodrász-

ként is dolgozna, de el kell fogadnia, hogy alkotásait időnként szétborzolja a szél. Idegen tőlem a mai fiatal irodalomra jellemző nyomulás, manapság mindenki Max Brodja akar lenni a lelke Kafkájának. Szerintem semmit sem kell elsietni, számomra a múltó idő nem veszteségként jelenik meg, hanem egyre több tapasztalatot gyűjthetek, egyre több élményre tehetek szert.

– *Tervek?*

– Tavasszal szeretnék felolvasóestet tartani kicsit multimediális formában, szeretném, ha egy felolvasóest egész estés lenne tárlatmegnyitóval, zenés bulival.

Haág Zalán István
Pusztai Balázs